

Nr. 3395/SS/D.P.I.I.S.
Data 13.08.2013

Nr. 6/69740/13.08.2013

Domnului Dan COMAN-ȘOVA

Ministrul delegat pentru proiecte de infrastructură și investiții străine

DEPARTAMENTUL PENTRU PROIECTE DE INFRASTRUCTURĂ ȘI INVESTII STRĂINE

Referitor: Proiect de Lege privind unele măsuri aferente exploatării minereurilor auro-argintifere din perimetrul Roșia Montană și stimularea și facilitarea dezvoltării activităților miniere în România

Stimate domnule Ministru,

Urmare adresei dvs. nr. 3395/2013, cu privire la **copia** proiectului de act normativ mai sus menționat, vă comunicăm următoarele observații:

I. Observații cu caracter general:

a. Potrivit art. 1 și Anexei, obiectul de reglementare al proiectului vizează aprobarea „Acordului privind unele măsuri aferente exploatării minereurilor auro-argintifere din perimetrul Roșia Montană”, care urmează a fi încheiat (potrivit art. 2 în termen de 15 zile de la intrarea în vigoare a legii) între Guvernul României și Gabriel Resources Ltd. (denumită GBU) și Roșia Montană Gold Corporation SA (denumită RMGC).

Având în vedere calitatea părților (Guvernul și persoane juridice de drept privat cu elemente de extraneitate – naționalitatea GBU), precum și prevederile art. 1 lit. o) din Legea nr. 590/2003¹, considerăm că Acordul ce se preconizează a fi aprobat și încheiat constituie un contract de stat.

Potrivit dreptului comun, scopul esențial al unui contract (acord, convenție) este de a stabili raporturile juridice dintre părți, drepturile și obligațiile acestora și, astfel, contractul urmează să producă efecte numai la nivelul părților putând fi calificat ca act individual.

¹ Potrivit art. 1 lit. o) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele, „contractul de stat” este: „o înțelegere încheiată de către statul sau Guvernul român, precum și de ministere sau alte autorități ale administrației publice centrale cu alt stat, guvern, organizație internațională, respectiv cu instituții financiare sau alte entități ce nu au calitatea de subiect de drept internațional în domeniul economic, comercial, financiar și în alte domenii și care nu este guvernată de dreptul internațional public”.

În același timp, legea, ca act juridic al Parlamentului este necesar să reglementeze relații sociale generale ori să ratifice acorduri, tratate ori alte înțelegeri internaționale, iar nu să valideze înțelegeri punctuale între organe executive ale statului și persoane juridice de drept privat și, drept urmare, **legea, prin esența și finalitatea ei constituțională este necesar să fie un act cu aplicabilitate generală.**

Prin urmare, dacă scopul încheierii unui contract (acord) vizează interesul părților, scopul legiferării prin *lege*, ca *act normativ*, în orice cadru constituțional vizează un interes general al societății.

Din această perspectivă, **aprobarea unui contract - acord prin lege nu corespunde finalității constituționale a însăși activității de legiferare ca activitate prin care se exercită puterea de stat**, dat fiind că scopul *contractului* – *act individual* vizează doar părțile și interesele determinate ale acestora, în timp ce *legea* – *act cu aplicabilitate eminamente generală* - vizează societatea în general, reglementarea unei sfere cât mai largi de raporturi juridice în cadrul și în interesul societății.

Așadar, în sine, **propunerea de a aproba un contract – acord de drept privat prin Lege nu corespunde finalității constituționale a acesteia de a reglementa de o manieră generală.**

În acest sens, menționez considerentele formulate de către Curtea Constituțională în cadrul Deciziei nr. 600/2005², potrivit căroră: „Chiar în absența unei prevederi prohibitive exprese, este de principiu că legea are, de regulă, caracter normativ, natura primară a reglementărilor pe care le conține fiind dificil de conciliat cu aplicarea acestora la un caz sau la cazuri individuale. Așa cum rezultă din chiar titlul său, legea dedusă controlului are ca obiect de reglementare situația juridică a unor bunuri, identificate nu doar prin nominalizarea lor în terminis ori prin enunțarea unor criterii de identificare, cât mai ales prin precizarea apartenenței lor la patrimoniul unei anumite persoane, [...]”

Or, în măsura în care domeniul de incidență a reglementării este astfel determinat, aceasta are caracter individual, ea fiind concepută nu pentru a fi aplicată unui număr nedeterminat de cazuri concrete, în funcție de încadrarea lor în ipoteza normei, ci, de plano, într-un singur caz prestabilit fără echivoc.[...]

Fără îndoială, este dreptul legiuitorului de a reglementa anumite domenii particulare într-un mod diferit de cel utilizat în cadrul reglementării cu caracter general sau, altfel spus, de a deroga de la dreptul comun, procedeu la care, de altfel, s-a mai apelat în această materie.

² Aceleași argumente au fost reiterate și recent în opinia separată la Decizia nr. 333/2013.

Subscriind acestei teze, Curtea ține să precizeze că o atare derogare de la dreptul comun se poate realiza numai printr-o reglementare cu caracter normativ, [...]

În ipoteza în care, însă, reglementarea specială, diferită de cea constitutivă de drept comun, are caracter individual, fiind adoptată intuitu personae, ea încetează de a mai avea legitimitate, dobândind caracter discriminatoriu și, prin aceasta, neconstituțional.”.

Dat fiind că, în cazul de față se preconizează aprobarea prin Lege a unui contract, *pentru identitate de rațiune* considerăm că argumentele mai sus citate, **își găsesc aplicarea și în acest caz.**

În plus, arătăm că, potrivit funcției sale de „organ reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării” (art. 61 din Constituție), Parlamentul, în contextul dezbaterii proiectului poate aduce orice fel de modificări textului, inclusiv Acordului care face parte integrantă din proiect și, prin urmare, găsindu-se în situația de a dezbate un act individual, autoritatea legiuitoare ajunge să exercite atribute ale puterii executive, deoarece urmează să analizeze contractul preconizat punct cu punct.

În aceste condiții, considerăm că soluția de a aproba prin Lege *contractul – Acordul* este de natură să creeze premisele unor vicii de **neconstituționalitate în raport cu art. 1 alin. (4) și art. 61 alin. (1) din Constituție.**

b. Potrivit dispozițiilor art. 1169 din Codul civil: *„Părțile sunt libere să încheie orice contracte și să determine conținutul acestora, în limitele impuse de lege, de ordinea publică și de bunele moravuri.”.* Observăm că, într-o formulare concisă și suplă, Noul Cod civil promovează, la fel ca și Codul civil anterior, **principiul libertății de voință a părților în materie contractuală**, contractul fiind în continuare legea părților.

În ceea ce privește prezentul proiect, observăm că acesta are ca obiect de reglementare **aprobarea unui Contract care vizează raporturi juridice care s-au născut o dată cu încheierea Licenței de exploatare**, așadar, între părți existând deja un contract care are ca obiect concesionarea activității miniere de exploatare în perimetrul respectiv.

În aceste condiții, considerăm că raporturile dintre părți sunt guvernate, în mod esențial de Legea minelor nr. 85/2003, lege specială în raport cu dreptul comun și, prin aceasta de strictă interpretare și aplicare.

Așadar, de principiu, dacă între părți apare necesitatea modificării Licenței de exploatare, atunci această modificare³ este necesar să fie realizată potrivit Legii 85/2003 și potrivit clauzelor din licență care guvernează modificarea acesteia. În acest sens, arătăm că, potrivit art. 60 alin. (1) din această Lege: *„Prevederile licențelor în vigoare rămân valabile, pe*

³ Din punctul final al preambulului Acordului din Anexa la proiect rezultă clar că părțile au de fapt în vedere modificarea Licenței.

întreaga lor durată, în condițiile în care au fost încheiate.”, iar potrivit art. 21 alin. (2) din aceeași Lege: „Prevederile legale existente la data intrării în vigoare a licenței rămân valabile pe toată durata acesteia, cu excepția apariției unor eventuale dispoziții legale favorabile titularului.”.

În situația în care în vederea realizării exploatarei miniere a fost identificată necesitatea adoptării unor măsuri speciale, **care nu sunt reglementate prin legislația națională**, atunci, în mod corespunzător finalității constituționale a Legii și a activității de legiferare poate fi avută în vedere promovarea unui act normativ care **să cuprindă strict regulile noi a căror inexistență la acest moment nu permite derularea activității de exploatare în condițiile deja stabilite potrivit Licenței. Dacă aceste noi reguli sunt derogatorii de la regimul juridic stabilit prin mai multe legi din cadrul național de reglementare, atunci fiecare dintre derogări este necesar să fie justificată prin raportare la condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție** (această justificare nu a fost prezentată pentru fiecare dintre regulile speciale cuprinse în proiect).

De altfel, raportul dintre Licența de exploatare în vigoare și Acordul ce se preconizează a fi încheiat este relevant și prin prevederile propuse la pct. 1 al art. 4 din proiect, potrivit căruia Autoritatea Națională pentru Resurse Minerale (denumită ANRM) ar urma să aibă obligația de a modifica Licența în 30 de zile de la intrarea în vigoare a noii legi. Or, potrivit art. 21 alin. (1) teza finală din Legea nr. 85/2003: „*pentru exploatare licența intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a hotărârii Guvernului de aprobare a acesteia.*”. În aceste condiții, observăm că **instituirea obligației ANRM de modifica licența constituie o normă lipsită de claritate și precizie**, deoarece, dacă Licența a fost aprobată prin hotărâre a Guvernului, atunci nu poate fi modificată în mod valabil, decât printr-un act cu forță juridică egală, respectiv, tot prin hotărâre a Guvernului.

Avem în vedere că este evident faptul că toate condițiile de la pct. 1 al art. 4 din proiect constituie aspecte cu privire la care Licența de exploatare ar urma să fie modificată.

Mai mult, **din documentație nu rezultă acordul persoanelor juridice de drept privat prin care acestea își asumă noile condiții**, ceea ce poate crea premisele modificării unilaterale, prin lege, a licenței. Avem în vedere și că înțelegerea din Acordul anexat proiectului poate fi modificată de către puterea legiuitoare, ceea ce ar constitui tot o modificare unilaterală a contractului. Arătăm că, de principiu, orice modificare unilaterală a contractului este de natură să genereze în sarcina celui care a promovat-o obligația de a acoperi orice eventuale prejudicii generate celeilalte părți prin modificarea unilaterală.

II. Observații care vizează textul proiectului:

1. Alin. (2) al art. 3 din proiect este necesar să fie reanalizat, deoarece:

– „**exploatarea**” nu poate fi caracterizată ca fiind „o lucrare”, din prevederile Legii nr. 85/2003 rezultând cu evidență faptul că „exploatarea” presupune „*ansamblul de lucrări*”

executate în subteran și/sau la suprafață pentru extragerea resurselor minerale, prelucrarea și livrarea acestora în forme specifice”.

-declararea „utilității publice” are relevanță numai în ceea ce privește posibilitatea de expropriere, având în vedere că potrivit art. 44 alin. (3) din Constituție: „*Nimeni nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire.*”, în timp ce declararea de „interes național” nu face decât să sublinieze faptul că statul are calitatea de expropriator și nu unitățile administrativ-teritoriale.

În ceea ce privește calificarea interesului public național ca fiind „deosebit”, apreciem că aceasta ar trebui reanalizată, deoarece **nu face decât să genereze confuzie**, respectiv, dacă pentru proiectele de interes național expropriator este statul, atunci pentru cele de interes „deosebit” nu se mai poate determina cine ar putea fi expropriatorul.

Mai mult, **această sintagmă nici măcar nu este consecvent utilizată în cadrul proiectului**. De exemplu, la intervențiile legislative preconizate asupra Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal se face referire la „proiecte miniere de interes public deosebit”, ceea ce nu concordă cu „lucrări de interes public național deosebit”. În orice caz, dacă interesul utilizării sintagmei ar fi realizarea unei delimitări, această delimitare se poate realiza și fără a recurge la caracteristica empirică de „deosebit”.

Avem în vedere, de exemplu, tehnica utilizată cu privire la proiectul Nabucco în cadrul Legii nr. 169/2013, cu definirea „proiectului Nabucco” și declararea utilității publice de maniera: „*Proiectul Nabucco este proiect de interes național, iar lucrările aferente Conductei de gaze naturale Nabucco sunt lucrări de utilitate publică.*”.

În ceea ce privește stabilitatea cadrului fiscal aplicabil licenței sau a oricărui alt cadru legal, considerăm că aceste aspecte sunt deja soluționate potrivit art. 21 alin. (2) și art. 60 alin. (1) din Legea nr. 85/2003.

2. Cu privire la art. 4, formulăm următoarele:

- referirea din ipoteza textului la „entități publice” **nu este corelată cu conținutul articolului** în cadrul căruia regăsim referiri la societăți pe acțiuni care nu au cum să fie caracterizate ca entități publice.

-referitor la pct. 1 lit. a) – condiția prelungirii licenței – este necesar să fie reanalizată, deoarece practic este imposibil să fie îndeplinită. Extinderea duratei licenței se realizează prin modificarea licenței. Prin urmare, **condiția extinderii nu poate fi îndeplinită înainte de modificare ca o condiție precedentă tocmai pentru realizarea modificării licenței**. În același timp, formularea „este extinsă” este în contradicție cu referirea din text la „condițiile art. 20 alin. (2¹)”. Practic, fie valabilitatea „este extinsă” potrivit proiectului, fie extinderea de face conform condițiilor prevăzute de Legea minelor.

În orice caz, cu referire și la completarea art. 20 din Legea nr. 85/2003 cu alin. (2¹) potrivit căruia pentru „proiectele miniere declarate de interes național” licența ar urma să se poată prelungi pe perioade „de până la 20 de ani”, precizăm că, la acest moment, art. 20 din Legea menționată **nu cuprinde limitări în timp cu privire la cumulul de prelungiri acordate licenței**. Prin urmare, nu se poate distinge utilitatea instituirii unor prelungiri „de până la 20 de ani”, față de cele „succesive de până la 5 ani”.

Arătăm că pentru acordarea prelungirilor succesive de până la 5 ani, practic, titularul este obligat să depună o documentație privind activitatea sa în cadrul perimetrului în acest interval de timp. **A ridica perioada de prelungire la 20 de ani ar însemna ca ANRM să verifice această activitate o dată la 20 de ani, ceea ce nu corespunde art. 136 alin. (2) din Constituție, potrivit căruia proprietatea publică este „garantată și ocrotită prin lege”.** Observația este valabilă și pentru textul propus la art. 5 pct. II.3 din proiect, precum și pentru art. 4 din Acord.

În plus, arătăm că prin licența de exploatare se concesiunează titularului activitatea de exploatare, prin esența ei licența de acest tip fiind o concesiune. Prin urmare, considerăm că este necesar să fie avut în vedere, în locul prelungirii licenței *sine die*, chiar o determinare a perioadei. Astfel, în locul perpetuării sistemului actual al Legii nr. 85/2003 [art. 20 alin. (2)] al prelungirii licenței fără limită de timp, considerăm că este necesară corelarea Legii nr. 85/2003 cu art. 871 alin. (1) din Codul civil potrivit căruia: **„Concesionarul are dreptul și, în același timp, obligația de exploatare a bunului, în schimbul unei redevențe și pentru o durată determinată, cu respectarea condițiilor prevăzute de lege și a contractului de concesiune.”** Or, **în cazul unor prelungiri succesive, fără limită de timp, durata licenței este determinabilă și nu determinată.**

De altfel, chiar în cadrul proiectului, spre deosebire de soluția propusă pentru durata de concesiune a activității de exploatare, soluția promovată pentru concesiunea terenurilor proprietate publică este concesiunea pentru 49 de ani, ceea ce corespunde pe deplin duratei determinate a concesiunii prevăzute de Codul civil.

- pct. 1 lit. d) prin care se conferă ANRM „autoritatea de a retrage licența de exploatare și în următoarele situații” este necesar a fi reanalizat în sensul calificării naturii juridice a „retragerii” licenței, întrucât în Legea nr. 85/2003 nu este reglementată instituția juridică a „retragerii” licenței, ci doar anularea, suspendarea și încetarea licenței. Mai mult, nu se poate distinge care e conținutul juridic al sancțiunii „retragerii” prin raportare la sancțiunile civile deja reglementate. Cu privire la lit. d) pct. i) este necesară justificarea în expunerea de motive a introducerii unui nou caz de încetare a licenței, pentru licența de exploatare în perimetrul minier Roșia Montană, sub forma sancțiunii „retragerii” licenței pentru realizarea transferului licenței cu încălcarea dispozițiilor art. 24 din Legea nr. 85/2003.

-referitor la pct. 2 - mandatul acordat acționarilor RMGC, de a realiza unele cesiuni și a de a modifica prevederile actului constitutiv, precum și cu privire la mandatele acordate MINVEST, respectiv REMIN potrivit pct. 4 și 6, arătăm că **aceste intervenții ale legiuitorului asupra conduitei acționarilor și a societăților respective sunt de natură să creeze premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 1 alin. (4) din Constituție**, deoarece legiuitorul ar urma să stabilească în mod concret aspecte particulare care sunt de competența puterii executive. De altfel, în ceea ce privește obligațiile instituite prin lege față de acționarii societăților comerciale, alții decât statul român, apreciem că ar putea fi create premisele unor vicii de neconstituționalitate și prin raportare la prevederile art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. a) privind libertatea contractuală și libera inițiativă.

-referitor la pct. 4, arătăm că prin îndeplinirea obligației de aport, **bunul aportat intră în proprietatea societății și iese din proprietatea MINVEST.** Prin urmare, este necesar să se completeze Expunerea de motive cu **precizări cu privire la situația juridică a bunurilor vizate**, respectiv dacă nu sunt grevate de sarcini, nu fac obiectul unor litigii sau nu sunt

revendicate. Arătăm că în toate aceste cazuri titularii drepturilor sau procedurilor menționate se vor putea regresa împotriva statului pentru eventuale prejudicii cauzate de ieșirea bunurilor din proprietatea MINVEST. Prin urmare, **instituirea, prin lege, a obligației de aport este de natură să creeze premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 44 din Constituție.**

- referitor la pct. 6, menționăm că trimiterea la Legea nr. 15/1990 nu se justifică având în vedere că certificatul de atestare a dreptului de proprietate nu mai este reglementat de acest act normativ, ci de Legea nr. 137/2002.

-referitor la pct. 5, se pune **problema lipsei caracterului normativ al normei propuse**, deoarece, dacă vânzarea imobilelor ar urma să aibă loc în condițiile Legii nr. 85/2006, atunci nu se poate distinge ce se mai reglementează potrivit prezentului proiect.

-referitor la pct. 7, arătăm că **dreptul de concesiune este potrivit art. 866 din Codul civil un drept real principal corespunzător proprietății publice**. Prin urmare, toate referirile din cadrul proiectului la concesionarea unor bunuri **proprietate privată** a statului sau a unităților administrativ-teritoriale este necesar să fie reanalizate, bunurile proprietate privată putând fi închiriate sau, eventual asupra acestor bunuri putând fi constituite dezmembrăminte ale dreptului de proprietate spre exemplu servituți, fără a putea fi însă concesionate.

Avem în vedere că **dreptul real principal de concesiune este reglementat de Codul civil autonom și distinct de dreptul de proprietate privată ca drept real principal** și, prin urmare, dreptul de concesiune nu se poate greșa pe dreptul de proprietate (art. 551 din Codul civil). **O astfel de „derogare” de la Codul civil nu ar face decât să realizeze o confuzie între dreptul de proprietate publică și dreptul de proprietate privată, cu încălcarea art. 44 și 136 din Constituție care stabilesc distinct cele două regimuri de proprietate.** De altfel, legislația în domeniu, respectiv OUG nr. 54/2006 are în vedere concesiunea bunurilor proprietate publică.

În plus, **obligarea unităților administrativ-teritoriale de a ceda folosința bunurilor pe care le au în proprietate este de natură să creeze premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 44, 120 și 136 din Constituție**, deoarece, în baza principiului autonomiei locale, unitățile administrativ-teritoriale pot dispune liber de bunurilor din proprietatea lor, respectiv, în cazul lor autoritatea concedentă este autoritatea locală și nu statul. **În orice caz, cedarea folosinței este necesar să fie însoțită de o indemnizație (redevență) corespunzătoare cu caracter periodic, precum și de o despăgubire**, în măsura în care cu ocazia lipsei de folosință s-au cauzat și prejudicii (aspectul privind despăgubirea pentru eventuale prejudicii observăm că nu este deloc reglementat, ceea ce poate crea premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 44 și 136 din Constituție care garantează cele două forme de proprietate, publică și privată).

De altfel, art. 6 și 7 din Legea nr. 85/2003 stabilesc o paletă largă de modalități în care titularul licenței își poate asigura folosința terenurilor din perimetrul de exploatare.

Trimiterea la art. 61 din Legea nr. 85/2003 nu are nicio legătură cu concesiunea bunurilor, urmând a fi efectuată rectificarea necesară.

- referitor la pct. 9 precizăm că referirea la „proiectul minier prevăzut la art. 3 alin. (1)” este imprecisă, întrucât textul nu face trimitere la nici un proiect minier. Aceeași observație e valabilă și cu privire la pct. 10. La lit. b) de la pct. 9 este necesar să fie reanalizată norma juridică, întrucât nu se poate determina care este semnificația duplicării actelor premergătoare, dacă problema de fond este păstrarea valabilității acestora, ca urmare a excepției instituite de la dreptul comun prin prezentul proiect de lege.

- referitor la pct. 10, apreciem că textul este neclar, confuz, întrucât nu se poate determina care este necesitatea emiterii mai multor autorizații de construire și cum pot fi utilizate avizele sau acordurile necesare, în situația în care acestea nu mai sunt valabile.

- referitor la pct. 12 menționăm că aceste dispoziții, cu excepția lit. g) sunt identice cu prevederile art. 22 din Legea nr. 85/2003, motiv pentru care, pentru evitarea paralelismului⁴ legislativ este necesar să se intervină legislativ asupra textului Legii nr. 85/2003 dacă se dorește adăugarea condiției prevăzută la lit.g).

-referitor la pct. 13 – reconfigurarea perimetrelor adiacente „la cererea RMGC” – arătăm că ANRM reprezintă interesele statului în domeniul resurselor minerale și, prin urmare, **modificarea, fie a perimetrului care face obiectul licenței, fie a unora adiacente, la cererea titularului este de natură să înlocuiască practic ANRM în activitatea de gestionare a valorificării resurselor minerale**, deoarece, practic, titularii ar ajunge să stabilească între ei sau unilateral perimetrele de care au nevoie. Considerăm că **textul propus este de natură să creeze premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 136 din Constituție.**

Modificarea perimetrului presupune, în consecință, modificarea licenței de exploatare, care a fost aprobată prin HG și a intrat în vigoare la data intrării în vigoare a hotărârii de Guvern. Dacă ANRM ar reconfigura perimetrele ar însemna că s-ar modifica HG de aprobare a licenței de exploatare printr-un act juridic inferior ca forță juridică, fiind create premisele unor vicii de neconstituționalitate prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) (4) și (5) din Constituție.

În ipoteza în care pentru perimetrele adiacente au fost încheiate deja licențe, considerăm că textul propus este de natură să genereze premisele unor vicii de neconstituționalitate și prin raportare la art. 44 din Constituție, deoarece ar duce practic la modificarea unilaterală a licențelor deja încheiate, fără acordul titularilor respectivi.

3. Cu privire la art. 5, formulăm următoarele:

- la pct. I în ceea ce privește utilizarea sintagmei „interes public deosebit” sunt valabile observațiile formulate mai sus cu privire la utilizarea sintagmei „interes public național deosebit.” De altfel, pentru coerență legislativă este necesar să se clarifice utilizarea unui

⁴ De altfel, Curtea Constituțională, în deciziile sale nr. 108/2013, 114/2013, 189/2013, 239/2013, 319/2013 a susținut necesitatea eliminării paralelismelor legislative din legislație, aceste paralelisme fiind interzise și de Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă, lege care consacră principiul unicității reglementării în materie și evitarea paralelismului legislativ.

dintre termeni. Precizăm că adăugarea art. 6¹ după art. 6 la Legea nr. 571/2003 nu are legătură cu conținutul cap. II interpretarea și modificarea Codului fiscal.

-la pct. II.1 și 2, deși transpare intenția de a se reglementa posibilitatea realizării unor exproprieri pentru imobilele din perimetrul de exploatare, iar procedura de expropriere să fie cea stabilită prin Legea nr. 255/2010, cu toate acestea, **dispozițiile propuse sunt lipsite de claritate și precizie**. Astfel, completarea art. 6 cu situația exproprierii (lit. d¹) este inutilă, deoarece, oricum la lit. d) a art. 6 din Legea nr. 85/2003 **este expres prevăzută modalitatea dobândirii folosinței asupra terenurilor prin expropriere**.

În plus, oricum trimiterea la condițiile „art. 6² din prezenta lege” este, de asemenea inutilă dacă intenția de reglementare este extinderea domeniului de aplicare al Legii nr. 255/2010 cu o nouă categorie de lucrări, respectiv de exproprietori.

În orice caz, dacă se are în vedere ca Legea nr. 255/2010 să se aplice și lucrărilor aferente exploatarea miniere, atunci **este necesară o intervenție legislativă expresă asupra acestei legi și nu stabilirea faptului că se aplică această lege, împreună cu o serie de reguli speciale, așa cum se prevede prin proiect**.

Arătăm că lucrările care sunt sub incidența Legii nr. 255/2010 **sunt declarate de utilitate publică expres prin prevederile acestei legi**. Așadar, dacă lucrările vizate sunt incluse în sfera de lucrări prevăzută de Legea nr. 255/2010, atunci este inutil ca acestea să mai fie declarate de utilitate publică încă o dată prin dispoziții precum alin. (1) al art. 6² propus. **Este un non-sens să se reglementeze că declararea utilității publice se va face potrivit Legii nr. 255/2010, deoarece nu acesta este sistemul adoptat în cadrul legii menționate**.

De asemenea, expropriatorul este prevăzut de art. 2 din Legea nr. 255/2010 și, dacă se are în vedere lărgirea sferei de entități care reprezintă statul în calitate de expropriator, atunci este inutilă norma propusă potrivit art. 6² alin. (2) din proiect. În plus, arătăm că **o persoană juridică de drept privat, cu capital majoritar privat este exclus să poată avea calitatea de expropriator sau de reprezentant al expropriatorului**, deoarece o entitate privată nu poate să acționeze în regim de putere publică pentru a expropria o altă entitate privată – persoană fizică sau juridică.

Avem în vedere că **toate entitățile care reprezintă statul ca expropriator în sistemul Legii nr. 255/2010 sunt entități publice care acționează prin entități de drept privat din subordine, coordonare sau de sub autoritate**, ceea ce este exclus în cazul unui titular al unei licențe miniere.

Or, potrivit art. 44 alin. (1), (2), (3), (6) din Constituție privind dreptul de proprietate privată, exproprierea presupune schimbarea titularului dreptului de proprietate și a regimului de proprietate al bunurilor, cu dreaptă și prealabilă despăgubire, stabilită de comun acord cu proprietarul sau, în caz de divergență, prin justiție. Astfel, exproprierea presupune trecerea unui bun din proprietate privată în proprietate publică, expropriator fiind statul, cu dreaptă și prealabilă despăgubire a proprietarului de către expropriator.

De asemenea, considerăm necesară **reanalizarea excluderii de la aprobarea indicatorilor tehnico-economici** potrivit alin. (4) al art. 6², deoarece în absența acestora este imposibil de determinat care sunt imobilele ce vor fi supuse exproprierii.

Prin urmare, Guvernul ar urma să aprobe declanșarea procedurii de expropriere pe baza unei simple cereri a persoanei de drept privat care urmează să plătească despăgubirile pentru expropriere. Or, în această situație rezultă că **are loc o dublă „expropriere”: titularul cumpără de la particulari la un preț impus de lege, egal cu despăgubirea, imobilele vizate, iar statul dobândește imobilele în proprietatea publică realizând o îmbogățire fără just temei pe seama resurselor financiare ale titularului și o expropriere de facto a acestuia, fără a-i acorda despăgubiri.** De altfel, din modul de reglementare a procedurii exproprierii nu rezultă că sunt respectate cerințele prevăzute de art. 44 alin. (3) din Constituție privind dreapta și prealabila despăgubire pentru expropriere.

În aceste condiții, considerăm că **întreaga procedură propusă este de natură să creeze premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu art. 1 alin. (3) – statul de drept și art. 44 – dreptul de proprietate din Constituție.**

În ceea ce privește **atribuirea directă a dreptului de concesiune** potrivit art. 6² alin. (7) propus, arătăm că atribuirea directă a contractului de concesiune **este incompatibilă cu principiul creării cadrului favorabil dezvoltării tuturor factorilor de producție și al liberei concurențe prevăzut de art. 135 alin. (2) lit. a) din Constituție.** În plus, în toate cazurile durată pentru care se încheie contractul de concesiune ar fi de fix 49 de ani, ceea ce poate crea dificultăți în aplicare în situațiile de încetare a concesiunii înainte de ajungerea la termen. Considerăm că ar fi util să se analizeze dacă aceste contracte nu s-ar putea încheia pentru o durată egală cu durata licenței, cu posibilitate de prelungire eventual în condițiile aplicabile pentru prelungirea licenței. De altfel, referirea la reducerea în mod corespunzător a duratei dreptului de concesiune al titularului licenței de exploatare este imprecisă, nerezultând modalitatea de reducere a duratei, această clauză având mai degrabă caracter contractual decât normativ. În ceea ce privește exceptarea de la înscrierea în cartea funciară a contractului de concesiune este necesară justificarea acestei soluții legislative în Expunerea de motive.

De asemenea, la art. 6¹ referirea la evaluatorul independent ar trebui să facă trimitere la evaluatorul autorizat astfel cum acesta este reglementat de OG nr. 24/2011 privind unele măsuri în domeniul evaluării bunurilor. Totodată, reiterăm observație efectuată la II. 2 din prezenta cu privire la concesiunea imobilelor proprietate privată a statului și a unităților administrativ-teritoriale.

În opinia noastră **soluția exproprierii nu este de natură să corespundă intereselor titularului care vizează, de fapt obținerea dreptului de folosință asupra terenurilor și nu a dreptului de proprietate.** În acest sens, considerăm utilă o analiză a inițiatorului cu privire la insuficiențele și deficiențele de reglementare din Legea nr. 85/2003 în vigoare, astfel încât să se clarifice intenția de reglementare și scopul urmărit, în maniera propusă dispozițiile preconizate prezentând deficiențele de neconstituționalitate menționate.

Totodată, este necesar să se clarifice dacă procedura exproprierii se aplică numai proiectelor miniere de exploatare declarate „de utilitate publică și interes public deosebit” așa cum se precizează la alin.(1) al art. 6²) sau tuturor proiectelor miniere [a se vedea alin. (4) al aceluiași articol].

Alin. (6) al art. 6² este superfluu, având în vedere prevederile alin. (1) ale aceluiași articol.

Dincolo de faptul că expropriator poate fi numai statul român care este obligat să plătească despăgubiri pentru expropriere, semnalăm că **mecanismul de compensare propus potrivit art. 6² alin. (9) este posibil să genereze datorii pentru stat** (de exemplu licența încetează intempestiv înainte ca redevențele să fi atins cuantumul despăgubirilor), situație pentru care nu a fost prevăzută sursa de finanțare potrivit art. 138 alin. (5) din Constituție. Avem în vedere încetarea raporturilor contractuale înainte ca să fi trecut suficient timp pentru ca titularul să își fi recuperat investiția.

În concluzie, cu privire la expropriere, **dacă se intenționează extinderea domeniului de aplicare al Legii nr. 255/2010, atunci intervențiile legislative ar trebui să vizeze această Lege** care oricum are caracter de lege specială în materia exproprierii (Legea cadru fiind Legea nr. 33/1994) și nu să se instituie reguli speciale chiar în raport cu Legea nr. 255/2010 în Legea nr. 85/2003.

La alin. (12) precizăm că trimiterea la art. 7 alin. (4) din Legea nr. 33/1994 nu are nicio legătură cu obiectul reglementării acestei ipoteze normative. De altfel, este necesară clarificarea intenției de reglementare, întrucât nu se poate determina conținutul normativ.

În ceea ce privește pct. 4 și pct. 5 ce vizează protecția mediului și documentele de urbanism apreciem că este necesar avizul Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice.

La pct. 5 reglementarea propusă la art. 42² la OG nr. 43/1997, nu pare a institui o excepție de la art. 55 din același act normativ, motiv pentru care urmează a fi reanalizată.

Cu privire la soluțiile propuse la pct. III ce vizează modificarea OUG nr. 34/2013, având în vedere că actul normativ respectiv transpune o directivă europeană este necesar avizul Ministerului Afacerilor Externe. Cu privire la soluția legislativă ca autoritățile centrale sau locale să pună la dispoziția titularului de licență o suprafață echivalentă de teren din domeniul public, apreciem că nu se poate determina natura juridică a acestei instituții, conform art. 136 din Constituție bunurile proprietate publică putând fi date în administrare, folosință gratuită, concesionate, închiriate, titularilor expres prevăzuți de textul constituțional. De asemenea, nu se poate determina natura juridică a acordurilor la care se face referire în ipoteza normativă.

La pct. 6 este necesară justificarea modificării propuse pentru Legea nr. 31/1990 în Expunerea de motive.

Cu privire la pct. IV ce vizează modificarea OG nr. 57/2007, având în vedere că actul normativ respectiv transpune mai multe directive europene este necesar avizul Ministerului Afacerilor Externe. Cu privire la soluția legislativă propusă nu se poate determina cum se va realiza în fapt relocarea monumentelor naturii, textul având un caracter imprecis.

La pct. V. 2. textul ar trebui reanalizat din punctul de vedere al tehnicii legislative în cadrul alin. (5) al art. 45 făcându-se trimitere la art. 45 alin. (5). De asemenea, apreciem că ar fi necesar avizul Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

4. Alte observații pe text:

-teza finală a alin. (2) al art. 6 este necesar să fie reanalizată, deoarece, dacă prin acord ulterior se vor stabili condițiile de plată în natură a redevenței, atunci înseamnă că

normele propuse sunt lipsite de previzibilitate, deoarece este imposibil de determinat ce condiții vor fi stabilite prin înțelegerea părților, dat fiind că legea nu stabilește nici o limită pentru marja de apreciere a autorităților. Observația este valabilă și pentru art. 3 alin. (2) și (3) din Acord. De altfel, nu se poate determina nici natura juridică a acordului ulterior dintre MFP și RMGC.

- la art. 7 utilizarea sintagmei „solicitări adresate de către autorități ori instituții publice” are un caracter prea general, urmând a fi reanalizată. De altfel, MFP ar trebui să se pronunțe cu privire la conținutul acestei dispoziții legale.

-teza inițială a alin. (1) al art. 8 este necesar să fie reanalizată, deoarece **nu este corelată cu art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2003 la care se face trimitere**. Avem în vedere că potrivit art. 11 alin. (2) din Legea nr. 85/2003 prin hotărâre a Guvernului pot fi stabilite excepții de la regula că este interzisă *„Efectuarea de activități miniere pe terenurile pe care sunt amplasate monumente istorice, culturale, religioase, situri arheologice de interes deosebit, rezervații naturale, zonele de protecție sanitară și perimetrele de protecție hidrogeologică ale surselor de alimentare cu apă, precum și instituirea dreptului de servitute pentru activități miniere”*. Prin urmare, textul propus prin proiect trimite la o dispoziție legală care, la rândul ei trimite la o hotărâre a Guvernului care încă nu a fost adoptată. Așadar, considerăm că este imposibil de determinat conținutul reglementării propuse și al intenției de reglementare. În plus art. 11 alin. 2 face trimitere la terenuri, iar art. 8 are un caracter mai larg referindu-se la imobile.

Utilizarea termenului „temporar” la alin. (2) al art. 8 este imprecisă, fiind necesar să se precizeze, cel puțin limitele termenului în care se suspendă lucrările de construire în zona/perimetrul cu patrimoniu arheologic evidențiat întâmplător.

Soluția legislativă propusă pentru alin. (3) al art. 8 ar trebui justificată în concret în Expunerea de motive.

- Art. 9 ar trebui reanalizat, eventual eliminat, întrucât nu corespunde normelor de tehnică legislativă prevăzute de art. 57 din Legea nr. 24/2000.

III. Observații care privesc Anexa proiectului:

-ambele seturi de condiții cumulative cu privire la cele două etape de cesionare prevăzute de art. 1 alin. (1) **depind în mod esențial de semnificația noțiunii de „modificări semnificative”** care, în absența unei definiții clare poate crea premisele unor interpretări diferite din perspectiva fiecăreia dintre părți, cu consecința, fie că au fost îndeplinite condițiile, fie că nu au fost îndeplinite. În acest mod există posibilitatea ca cesionarea să fie amânată *sine die*, adică în funcție de aprecierea cedentului cu privire la semnificația modificărilor. În această situație, observăm că, **prin conținutul lor vag, condițiile pot ajunge să depindă exclusiv de voința uneia dintre părți**, fiind incidente dispozițiile art. 1043 din Codul civil potrivit cărora: *„Obligația contractată sub o condiție suspensivă ce depinde exclusiv de voința debitorului nu produce niciun efect.”*. Menționăm, cu caracter general, că este necesară calificarea naturii juridice a operațiunii „cedării gratuite, dar cu îndeplinirea cumulativă a unor condiții”.

- Textul art. 1 alin. (1) lit. a) pct. i) are o redactare defectuoasă pentru că, din modul de formulare ar rezulta că Acordul de mediu este emis și aprobat prin hotărâre de Guvern. La lit.

a) este necesar a se utiliza terminologia consacrată „participație a acționarului minoritar al RMGC controlat de statul român”.

Or, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, regula este că Acordul de mediu este actul administrativ emis de autoritatea *competentă pentru protecția mediului*, conform art. 2 pct.2, 3 și 12 coroborat cu art. 11, 15 din OUG nr. 195/2005. Art. 19 din același act normativ prevede o *excepție* de la regulă și stabilește condițiile în care Acordul de mediu poate fi emis prin HG, la propunerea autorității competente pentru protecția mediului, aprecierea acestor condiții realizându-se de către autoritatea competentă pentru protecția mediului care face propunerea de HG.

Însă din modul de formulare a dispoziției art. 1 alin. (1) lit. a) pct. i) ar rezulta că în temeiul acestei prevederi Acordul de mediu se emite prin HG, ocolindu-se dispozițiile art. 19 din OUG nr. 195/2005 potrivit cărora aprecierea încadrării în condițiile menționate de art. 19 revine autorității competente pentru protecția mediului. În consecință, este necesară reformularea acestei dispoziții.

La art. 1 alin. (1) lit. b) pct. ii), apreciem că dispoziția este superfluă, același conținut fiind prevăzut și la lit. a) pct. ii). Pe de altă parte dacă legea este în vigoare ea își produce efectele juridice, formularea de la acest punct fiind în consecință pleonastică.

-convenția de la art. 1 alin. (3) ca statul român să își mențină participația considerăm că **este imprecisă**, deoarece nu se poate distinge dacă această convenție semnifică obligația statului de a nu-și majora participația sau obligația statului de a-și exercita dreptul de preemțiune în caz de majorare de capital sau ambele obligații menționate.

-angajamentul GBU de a oferi împrumuturi statului pentru ca acesta să își mențină cota de capital, prevăzut la alin. (4) al art. 1 considerăm că **este prea vag, deoarece obligația GBU nu este circumstanțiată în nici un fel**. În acest sens, observăm că angajamentul are un conținut difuz, deoarece este vorba doar despre o ofertă care poate fi făcută în orice condiții, inclusiv condiții atât de oneroase încât să nu poată fi acceptate. Având în vedere aceste caracteristici ale angajamentului GBU, considerăm că este necesar ca, în acord cu art. 138 alin. (5) din Constituție să se precizeze sursa de finanțare.

-la alin. (5) al art. 1 din formularea clauzei rezultă expres că sunt avute în vedere condițiile de la alin. (1) al aceluiași articol, însă de o manieră alternativă – se utilizează particula „sau”, deși potrivit alin. (1) sunt stabilite două etape de cesionare, fiecare sub un set de condiții cumulative. **Din succesiunea celor două etape în cadrul alin. (1) ar rezulta că, în mod necesar nu se poate realiza a doua etapă înaintea primei** și, atunci nu se poate distinge care este sensul particulei „sau” de la alin. (5). De altfel, textul este echivoc și prin calcularea termenului de 30 de zile de la realizarea condițiilor prevăzute la art. 1 alin. (1) lit. a) pct. i) și ii) cele două puncte referindu-se la două momente diferite, neputându-se care este momentul de la care se calculează termenul de 30 de zile.

-în cadrul art. 2 observăm că **au fost utilizate câteva noțiuni cu un conținut variabil, incert**, respectiv, „parametri relevanți ai legislației fiscale”, „număr mediu de locuri de muncă”, „medie de locuri de muncă” sau „compensație rezonabilă” și „termen rezonabil”. În cazul celor două din urmă este imprevizibil care este raportul dintre compensația rezonabilă și acoperirea integrală a prejudiciului și în funcție de ce criterii se apreciază caracterul rezonabil al termenului. De altfel, textul nu are un caracter normativ.

-la art. 3 este necesar să se clarifice dacă este vorba despre valoarea producției „pentru metale prețioase” sau „pentru minereuri neferoase” sau alt tip de minereuri, respectiv metale, în raport cu categoriile de resurse nominalizate de Legea nr. 85/2003. Totodată, referirea în cauză este necesar să corespundă cu obiectul licenței, în caz contrar, unul dintre efectele proiectului fiind modificarea licenței. În plus, referirea este necesar să fie corelată și cu prevederile art. 6 alin. (1) din proiect în cadrul cărora **nu se stabilește ce fel de producție minieră este avută în vedere**. De asemenea, este necesar să se clarifice natura juridică a Acordului la care se face referire la alin. (3).

- sintagma „legislația corespondentă” este imprecisă, motiv pentru care ar trebui să se prevadă în mod expres actele normative la care se face referire.

- la art. 6 alin. (4) sunt valabile observațiile formulate anterior cu privire la natura juridică a operațiunii de punere la dispoziție a unor suprafețe de teren din domeniul public.

- la art. 7 alin. (4) clauza ar trebui reanalizată prin prisma observațiilor formulate cu privire la art. 5 III din proiectul de lege, privind schimbarea categoriei de folosință pajiște.

- art. 8 este imprecis formulat, urmând a fi reanalizat prin prisma observațiilor formulate cu privire la asigurarea folosinței în textul proiectului de lege.

- cu privire la art. 9 alin. (3) în lipsa unui cadru legal existent cu privire la certificarea lingourilor, apreciem că este necesar avizul Băncii Naționale a României. La art. 9 alin. (2) este necesară eliminarea sintagmei „etc”, aceasta nefiind compatibilă cu normele de tehnică legislativă.

- cu privire la art. 10 la alin. (1) precizăm că sintagma finală „precum și cu respectarea dispozițiilor prezentei legi” urmează a fi reformulată, întrucât art. 10 face parte din Acordul prevăzut în Anexa la Legea privind unele măsuri aferente exploatarei minereurilor auro-argentifere din perimetrul Roșia Montană și stimularea și facilitarea dezvoltării activităților miniere în România.

În ceea ce privește alin. (3) ce se referă la introducerea majorității de 85% din capitalul social al RMGC pentru luarea hotărârilor adunării generale privind anumite situații expres menționate, apreciem că textul este confuz, întrucât nu se înțelege dacă s-a avut în vedere modificarea cvorumului sau a majorității prevăzute de art. 112 din Legea nr. 31/1990. Astfel, nu se înțelege dacă s-a avut în vedere participarea la ședințele AGA a acționarilor care dețin 85% din capitalul social al RMGC sau dacă hotărârile sunt adoptate dacă a fost exprimat votul „pentru” a 85% din membrii prezenți la adunare.

- la art. 11 alin. (3) în măsura în care obiectul licenței este acela ca RMGC are dreptul de a exploata numai minereurile auro-argentifere de la Roșia Montană nu se înțelege care este scopul reluării acestei prevederi în Acord. Alin. (2) al art. 11 nu prezintă caracter normativ.

- la art. 12 alin. (2) textul urmează a fi reevaluat, prin raportare și la observațiile formulate cu privire la art. 9 din proiectul de lege, întrucât Acordul se regăsește în Anexa care face parte integrantă din lege și care intră în vigoare conform art. 78 din Constituție, la 3 zile de la publicare sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. În consecință, textul

urmează a fi reanalizat în ceea ce privește cele două momente la care se face referire: intrarea în vigoare și semnarea Acordului.

- În ceea ce privește Anexele 1 și 2 la Acord, apreciem, cu caracter general, că acestea nu au caracter specific normativ conform dispozițiilor din Legea nr. 24/2000.

- În ceea ce privește **Anexa nr. 1 la Acord, observăm că aceasta se bazează pe date de la nivelul anului 2012** (de exemplu legislația fiscală, cursul de schimb sau actualizarea costurilor de capital și operaționale), ceea ce presupune că măsurile ce se preconizează a fi adoptate au în vedere date a căror vechime este de aproape un an. Prin urmare, fie se recurge la o actualizare a datelor respective, fie se prezintă în Expunerea de motive justificarea pentru care nu este necesară o actualizare a datelor.

- În ceea ce privește **Anexa nr. 2 la Acord, considerăm că termenele ar trebui să aibă ca data de referință data intrării în vigoare a legii** care nu se va putea situa mai devreme de luna septembrie 2013 (de exemplu, acordul de mediu ar ajunge să fie emis în câteva zile). Avem în vedere, atât procedura parlamentară, cât și unele termene din procedura care precedă promulgarea legii care pot să ducă la intrarea în vigoare a Legii ulterior lunii septembrie 2013, ceea ce poate genera imposibilitatea îndeplinirii condiției de la art. 1 alin. (1) lit. b).i) din Acord (absența unor întâzieri semnificative față de calendar). Din aceste motive, considerăm necesar să se reanalizeze calendarul propus în raport cu procedura preconizată pentru adoptarea Legii și cu obligațiile care urmează a fi asumate de stat în cadrul Acordului și, eventual să se recurgă la stabilirea unor termene în raport cu data intrării în vigoare a legii.

IV. Observații care vizează Expunerea de motive:

Cu caracter general precizăm că **proiectul de Lege cuprinde o serie întreagă de soluții legislative particulare, derogatorii de la dreptul comun, ceea ce presupune cu necesitate ca aceste soluții legislative noi să fie motivate în raport cu art. 53 din Constituție**, deoarece derogările de la dreptul comun constituie tot atâtea restrângeri de drepturi ale cetățenilor, restrângeri pentru a căror legiferare este esențială o justificare compatibilă cu condițiile prevăzute de legea fundamentală.

De exemplu, noile reguli în materie de expropriere, extinderea domeniului de aplicare a Legii nr. 255/2010 este evident că reglementează o restrângere a drepturilor cetățenilor, deoarece stabilește cum pot fi aceștia privați de proprietate în beneficiul statului și al titularului de licență. Având în vedere caracterul special al Legii nr. 255/2010, rezultă cu evidență că orice extindere a domeniului său de aplicare este supusă riscului de neconstituționalitate în raport cu art. 53 din Constituție, în absența unei motivări cât mai detaliate în Expunerea de motive.

Or, în cazul de față, **Expunerea de motive este atât de succint formulată încât amintește doar pe scurt ce măsuri se preconizează a fi adoptate și nu se raportează sub nici o formă nici măcar la criteriile prevăzute de art. 31 din Legea nr. 24/2000, fără a avea deloc în vedere art. 53 din Constituție.**

În plus, **Expunerea de motive se referă la reglementări care nu sunt incluse în cadrul proiectului**, de exemplu instrumentul de prezentare și motivare menționează că „se introduce o reglementare detaliată a modalității în care titularul Proiectului va depune

diligente ca, anterior inițierii procedurii de expropriere, să cumpere imobilele necesare realizării Proiectului de la proprietarii acestora”, ceea ce nu este reglementat în cadrul proiectului.

Totodată, mențiunea că achitarea despăgubirilor pentru expropriere va duce la „reducerea impactului asupra bugetului de stat” **este necesar să fie reanalizată și corelată cu mecanismul de compensare al acestor sume cu sumele reprezentând redevențe pe care bugetul de stat nu le va încasa** până ce debitul statului nu se va stinge ca efect al compensării.

În orice caz, în raport cu observațiile formulate la punctele anterioare ale prezentei adrese rezultă că în mod necesar Expunerea de motive va trebui corelată cu orice modificări vor fi aduse textului în raport cu aceste observații.

La secțiunea a 7-a pct. 1 este necesar a fi realizată mențiunea cu privire la îndeplinirea procedurii transparenței decizionale prevăzute de Legea nr. 52/2003.

V. Aspecte de tehnică legislativă:

-de principiu Legea dispune și nu „menționează”, așadar orice referire la „menționarea” în dispozițiile proiectului a unor prevederi este necesar să fie înlocuită cu un termen echivalent care să aibă sens prescriptiv. De ex. în loc de „menționate”, „prevăzute”.

-orice particule „etc” din cadrul proiectului și al Acordului este necesar să fie eliminate, deoarece prin prezența acestei particule textul capătă caracter imprecis și imprevizibil.

-trimiterea la art. 3.1 din prezenta Lege de la art. 4 pct. 12 este necesar să fie corectată prin trimitere, eventual la art. 3 alin. (1).

-prevederile art. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2013 au doar 7 alineate, deci, în vederea completării noile alineate ce vor fi adăugate se vor numerota în continuare și nu cu indici. Aceeași observație este valabilă și pentru completarea art. 7 din Legea nr. 46/2008 cu un nou alineat, după alin. (4).

-Acordul din Anexa proiectului la care se referă art. 9 din proiect nu cuprinde nici o mențiune cu privire la faptul că acest Acord ar constitui Anexă a legii. În plus, art. 1 din proiect face referire vag la aprobarea Acordului fără a trimite la anexă, în timp ce art. 9 din proiect dispune că în anexă se publică Acordul. În opinia noastră, din punct de vedere formal, art. 1 ar trebui corelat cu art. 9 prin includerea unei trimiteri la anexa care face parte integrantă din prezenta lege.

-art. 10 alin. (1) din Acord face referire la dispozițiile „prezentei legi”, deși face parte din Acord și nu din textul propriu-zis al Legii.

-la art. 11 alin. (1) din Acord se face referire la un termen de 4 luni „de la publicarea hotărârii Guvernului”, or, termenul ar trebui să curgă de la intrarea în vigoare a acestui act normativ, deoarece data publicării poate să nu coincidă cu data intrării în vigoare.

-pe pagina a doua a Anexei nr. 2 la Acord se face referire la „Ministerul Apelor, Pădurilor și Pisciculturii”, structură inexistentă, fiind înființat Departamentul pentru Ape,

Păduri și Piscicultură, potrivit art. 3 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 96/2012.

- de asemenea, există inconsecvență legislativă cu privire la utilizarea sintagmelor „perimetrul Roșia Montană”, respectiv „perimetrul minier Roșia Montană”, fiind necesară utilizarea unei terminologii unitare.

VI. Alte avize și proceduri necesare:

-avizul Autorității pentru Administrarea Activelor Statului, cel puțin pentru art. 4 pct. 5 din proiect.

-avizul Ministerului Economiei, cel puțin cu privire la art. 4 pct. 6 din proiect., art. 5 II pct. 2 (alin. 7 al art. 6²).

-avizul Ministrului delegat pentru ape, păduri și piscicultură, cel puțin în privința prevederilor art. 4 pct. 7 și 8 , art. 5 pct. V din proiect și art. 6 din Acord.

-avizul Ministerului Transporturilor, cel puțin pentru art. 4 pct. 11 din proiect.

-avizul Ministrului delegat pentru întreprinderi mici și mijlocii, mediu de afaceri și turism pentru art. 5 alin. (2) lit. d)-j) din Acord.

-avizul Ministerului Afacerilor Externe pentru conformitatea măsurilor propuse cu cadrul comunitar [avem în vedere în special prevederile art. 6 alin. (2) lit. d), e) și i) din Acord.

-avizul Ministerului Apărării Naționale pentru obligațiile care îi revin conform anexei nr. 2 la Acord.

-avizul Ministerului Muncii, Familiei, Protecției sociale și Persoanelor Vârstnice pentru obligațiile care îi revin conform Anexei nr. 2 la Acord.

- avizul Ministerului Afacerilor Interne pentru art. 4 pct. 11, conform art. 5 alin. (7) din OUG nr. 195/2002.

- avizul ANCPI pentru art. 5 II pct. 2 art. 6² alin. (5), întrucât se instituie o obligație pentru această instituție.

-este necesară îndeplinirea procedurii prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 521/2005, având în vedere că proiectul instituie noi reguli pentru activitatea unităților administrativ-teritoriale, precum și completarea în mod corespunzător a Expunerii de motive la Secțiunea a 6-a pct. 3.

Cu privire la solicitarea de aviz din cadrul adresei cu care a fost transmis proiectul la Ministerul Justiției, precizăm că potrivit art. 20 din Regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, pentru avizul de legalitate proiectele de acte normative este necesar să fie transmise în original „numai după obținerea tuturor avizelor autorităților publice interesate în aplicare”, respectiv, nu numai cele care sunt trecute pe Expunerea de motive, ci și cele al căror aviz am arătat că este necesar potrivit pct. VI din prezenta adresă.

Prin urmare, vă transmitem observațiile noastre cu privire la proiectul de Lege propus pentru a reanaliza măsurile preconizate în raport cu aceste observații și ne rezervăm dreptul ca, la data retransmiterii proiectului să întreprindem o nouă analiză conform procedurii.

Cu deosebită considerație,

pentru ministrul Justiției, Robert Marius CAZANCIUC

Semnează

Florin Aurel MOȚIU

Secretar de stat

